

CLUJ
1395. július 13

BOMBA

III-É VF.
17-18. SZ.

SZATIRIKUS REVÜLAP

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Cluj. Str. Reg. Maria 12.

Te szegény nagybeteg Európa

Egy test vagyunk itt Európában, ezt nem lehet letagadni.

Oroszország a hátunk. Anglia a szívünk. Németország a derék s a gerinc. Franciaország a tüdő.

Kis Svájc a vese. Magyarország a gyomor, Ausztria a máj, Olaszország az idegrendszer.

Belgium! Belgium a mellhártyánk, Dánia a bél és környéke, Svéd- és Norvégország a két lábunk és így tovább.

Háboru után betegen vánszorgott haza szegény, kifáradt Európa. Égkimerülve lerokadt, és azt mondta, csukják be az ablakokat, huzzák a rolettákat.

— Senki se zavarjon, nem akarok élőlelket látni.

Ezt mondta, miközben kiment az előszobába s vadul leszakította a pengőt s az ajtó kulcsát is a kályha mögé dobta.

— Egye meg a fene, rettenetes mit szenvedtem, de legalább élve menekültem.

*

Mikor lefeküdt, Európa bácsinak nagyon tajt a háta. Ezt a fájdalmat 1917 óta érezte, ekkor tört ki a forradalom Oroszországban.

Forgolódott az ágyon. Nem tudta, reuma-e, ami a hátát gyötri, vagy edig komolyabb, nemesebb részeket sértett a háboru.

Erősen hipochonder volt, pár mélyet lélegzett. Aztán figyelni kezdett. Vajjon légzésre fája-e a hát? Örömmel konstataulta, hogy nem érzi. A tüdeje nem fájt, sem a mellhártyája.

Mosolyogva, boldogan aludt el a csöndben.

De azért, ha ráfeküdt a hátára, szízegett.

— Csak a hátam ne fájna! — morogta elalvás előtt. — Egy kis izódás — tette hozzá. — Azt még ki lehet bírni.

*

Az ember a hátán nem kap rákot. Több évig apróbb, nagyobb betegségek kinozták Európa nagy testét.

A hátfájás nem szűnt meg sőt a derék is kezdett fájni. 1930 óta Európa azt érezte, hogy a hátfájás kiterjed a derékra is. Már arra gondolt, hogy hátgerincsorvadása van.

Most kiderült, hogy csak egy lerakódás történt a derék körül. Sze-

gény Európa görbén jár, mintha nyomorék lenne.

Itt látni, hogy egy test vagyunk. Oroszország meg akarta fertőzni Németországot s ha az eredeti orosz fertőzés nem is sikerült, a derékunk beteg lett, alig tudunk mozdulni, ferdén járunk. Szánalmas nézni.

De ez csak akkor látszik, ha jár a test.

Úlve egész délcegek vagyunk.

Most már csak arra kell vigyázni, hogy a német fertőzés ne terjedjen tovább.

Csak ne kapja meg a gyomor és a has s az is fontos, hogy az ízületekben ne terjedjen a fertőzés.

Az biztos: egy test vagyunk.

Az is biztos, hogy szívünk, Anglia egészséges. Tüdőnk is kitünően működik.

Egy test, amelyiknek ilyen szive van, az kibír minden betegséget.

Csak most az egész nagyon rosszul néz ki. A derék megroppant s ha a hatalmas nagy test feláll s járni próbál, sajnos, nyomoréknak látszik.

Nádas Sándor

Hatalmas részvét mellett helyezték örök nyugalomra Gilovics Ferencet, a kereskedőtársadalom nagy halottját

Cluj. A tragikus hirtelenséggel elhunyt Gilovics Ferenc fűszer-nagykereskedőt szerdán helyezték örök nyugalomra a város polgárságának nagy részvéte mellett.

Gilovics Ferenc egyike volt a város legkitünőbb kereskedőinek. Okos, mértékletes ember volt, akit kartársai nagyra becsültek. De nemcsak a kartársai, hanem vevői nagyrabecsülését és szeretetét élvezte, akiket mindig a legnagyobb előzékenységgel szolgált ki.

Halálát régebbi vesebaja okozta. Operációt hajtottak végre rajta, de gyenge szive volt, nem bírta az operációval járó izgalmakat s hirtelen fellépett szívtrombozis percek alatt végzett vele.

Halálos ágya mellett ott voltak a szanatórium főorvosán és orvosi karán kívül az összes neves professzorok, de hiába volt minden fáradozásuk, tudásuk, Gilovics Ferenc visszaadta lelkét Teremtőjének. Gilovics Ferenc nincs többé!

Egy jó szív megszűnt dobogni. Nyugodjék békében.

NEM MESE...

mert a legutóbbi huzás is beigazolta, hogy a milliós nyeremények tekintélyes részét a

BANCA ILIESCU S. A. CLUJ

szerencsés vevői nyerték.

Képviselet az egész országban.

Rendeljen postán sorsjegyet!



Margó

Játék a klubban

Cluj. E lap hasábjain már többször irtunk a helyi klubokban folyó s már tarthatatlan kártyacsatákról. Mindig az volt a véleményünk, hogy a totit és schment be kell szüntetni, mert amit ez a két kártyajáték maga után von, az mindennek nevezhető, csak hasznosnak nem.

Hallottunk már feljelentésekről, súlyos botrányokról, verekedésekről, de a mi a leggyakoribb eset: az a családi botrányok nagy száma.

Ezekre a tényekre többször felhívtuk az illetékes hatóságok figyelmét, akik rendeztek is egy párszor a klubokban kártyarazziát. Az egyik belvárosi klubot meg is büntették kihágásért.

Mire lapunk megjelenik, a kártyaklubok már meg is kapták az illetékes minisztériumtól az egy évre szóló játszási engedélyt. Hogy ez az engedély mit jelent a kluboknak? Szabad fosztogatást, vagyis sok egzisztenciának letörését, a családi béke felbonítását, a lopásra való elősegítést és ki tudná előre megjósolni, hogy hány ember mire lesz képes azért, hogy esténként pontosan ott lehessen a totiasztal mellett és amit nappal, talán éppen váltóhamisítással szerzett, azt este „leadja“.

Az Ujságitróklubnak cca 1200 tagja van, tehát ide csak szigorúan tagok mehetnek. (De viszont minden tag vihet vendégeket!) A Cristal Palace helyiségében van a Haggibbor klub. Vajjon, ide is csak Haggibbor tagok mehetnek? Kérdezzük: Van a Haggibbornak annyi felnőtt tagja, hogy ellássa estéről estére pénzzel ezt a feneketlen zsákot? *Nincs!!!*

Mi láttunk már több olyan urnál Haggibbor-igazolványt, aki nemcsak a Haggibbornak, de más sportegyesületnek sem volt soha tagja. Mikor megkérdeztük, hogy mibe került, az ujján mutatta, hogy egy pol-ba. És állítjuk, mert bizonyítani tudjuk, hogy akinek 60 leje van, az bemehet a Haggibbor klubba totizni. Azonnal felavatják klubtagnak. (Engem nem engednek be!)

A multhét egyik estéjén egy kisebb társasággal bementem a Regálba. Odakértem az egyik tulajdonost és megkérdeztem: hogy megy a Moto-klubban a totizás? A válasz ez volt: Na, mint rendesen, épen hogy kijövünk. Természetesen hunyorítottam egyet a szememmel, ami körül belül annyit jelentett, hogy nem hiszem.

— Tessék velem fáradni, — volt a válasz.

— Hova?

— A játékszobába. Tessék meggyőződni, hogy itt hogy totiznak.

— Kérem. A legnagyobb örömmel.

Mikor beértünk a játékszembe, hangos szóváltásra lettünk figyelmesek.

Fiatalember: Nagyon csodálkozom, hogy Önök nem engedik meg az embernek akkora tétet tenni, amekkorát akar.

Crupier: Ne haragudjon, uram, nálunk az a szabály, hogy a legnagyobb tét 100 lej lehet.

Fiatalember: Csak maguknál van szabály, a többi klubban nincs szabály? Tettem én már 3000 lejt is a Haggibbor klubban! Ez nem totizás! Ez csak majmolása a totinak!

Crupier: Kérem Önt, uram, ne zavarja a játékot! Ha Önt nem elégti ki a játék nagysága, menjen a Haggibborhoz, vagy az Ujságíró klubba!

Mondanom sem kell, hogy majd hanyattvágódtam ennek a párbeszédnek hallattára. Hát ilyen becsületes *crupier* is van, aki ügyel a játékos pénzére? Annak a játékosnak a pénzére, aki megszokta, hogy 10,000 lejbe játszon és akinek a játék már nem tud szórakozást nyújtani, csak másnap gondot és később teljes lezüllést.

*

Hogy miért lehet ilyen szolid alapon totizni a Mato klubban?

Mert a Moto-klub nem kell tartson a nyakán egy csomó herét, egy csomó gyanusmultu nimandot, egy sereg nagyfejűt, mint az Ujságíróklub és nem kell a balkezes üzletekre ráfizessen, mint a D'éte.

Vannak még jövedelmező pályák

A Piața Unireii modern bérház házfelügyelőjéhez jólöltözött, megnyerő külsejű fiatalember kopogtatott be.

— A kiadó lakás miatt jöttem — mondotta, — szeretném megnézni.

A házmester felvezette az első emeleten levő lakásba.

— Szép lakás — mondotta elismeréssel a fiatalember, — mennyi a bére?

— Havi 100.000 lei — felelte határozott hangon a házmester, azután sokkal halkabban hozzátette:

— De lehet alkudni is. Tessék beszélni a háziurral, itt lakik mellette...

A fiatalembernek felragyogott a szeme. Rögtön becsengetett a háziurhoz.

— Sudár Tivadar vagyok — mutatkozott be, — a kiadó lakás miatt jöttem.

— Á, van szerencsém — üdvözölte a háziur tuláradó szívéllyességgel, a lakás ujonnan ki van festve, a legmelegebben ajánlhatom.

— Hát megfelelné, kérem, csak egy kicsit drága. 40.000 lejért kivenném.

A háziur nagyot sóhajtott:

— Nem bánom, legyen 40.000.

— Azután tessék mondani: csendes ház ez? Mert én csak abszolút csendes házba megyek lakni.

— Hogy csendes e? Uram, én magam is ideges ember vagyok, a

legkisebb zaj beteggé tesz, Éppen ezért kijelenthetem : ebben a házban ön a legparányibb zajt se fogja hallani. Itt porolni tilos, kutyát tartani tilos, zenészeknek az udvaron zenélni tilos, ószereseknek felkiabálni tilos. Uram, ebben a házban olyan csend honol, mint egy kriptában.

A fiatalember nagy örömmel vette tudomásul mindezt, azután így szólt :

— És még valami. A hallból még egy ajtót akarok törteni, a fürdőkád helyett beépített medencét szeretnék és még több kisebb-nagyobb átalakítást óhajtok, természetesen az én költségemre. Viszont, ha már ennyi pénzt befektetek, legalább öt éves szerződést akarok.

— Oh kérem — előzékenykedett a háziur, — legnagyobb örömmel. Megkötötték az öt éves szerződést, Sudár ur elsején beköltözött. Kis kézítargoncán érkeztek ingóságai : rozogó vaságy, meg egy ütött-kopott koffer. Ezekon kívül Sudár ur karjai között féltő gonddal óriási, fantasztikus alaku fekete tokot szorongatott.

Alighogy megérkezett, kinyitotta az összes ablakokat, kofferéből összecukható kottaálványt húzott elő, felállította, a fantasztikus fekete tokból kivett egy fél méter széles és másfél méter hosszú réztrombitát és elkezdett rajta gyakorolni.

Skálázott. Tízszor a c dur skálát gyakorolta el, tízszer az a mollt, azután huzszor a c durt és huszor az a-mollt. A csendes ház vékony falai remegtek, az ablaktáblák vacogtak. A lakók rémülten dugták ki a fejüket az ablakon és öklüket rázták a fáradhatatlan trombitás felé.

Félóra mulva becsengettek Sudár urhoz. A háziur jött, fején hideg borogatással.

— Jaj, uram, — jajveszékelt, — mit művel ön ? Hiszen azt mondta, hogy csendet akar !

— Ez így is van. Mihelyt egy kis zajt hallok, már nem tudok skálázni.

— És mennyit szokott skálázni naponta ?

— Nem sokat ! Délelőtt nyolctól tizenkettőig, délután egytől nyolc óráig. Nyolc után már csak etüdöket játszom.

— Hát ebben a házban egy percig sem maradhat !

— Pardon, öt éves szerződése van.

A háziur vérbenforgó szemekkel távozott, Sudár ur pedig tovább skálázott.

A háziurat másnap ideggyógyintézetbe vitték, a felesége pedig átment Sudár urhoz egyezkedni.

Meg is egyeztek. Sudár ur kötelezte magát, hogy négy hét mulva kiköltözik és kapott ezért 10 ezer lej lelépési díjat, amelyet szépen zsebrevágott. Azután átsétált a szomszéd accába és kivett egy másik lakást, ugyancsak egy csendes házban és ugyancsak közvetlenül a háziur lakása mellett.

*

Ilyenkor, tanév végén, amikor a szülőknek nagy gondot okoz a pályaválasztás, legyen szabad ráirányítanunk figyelmüket a trombitás pályára, mint a legjövendőmezőbb zenei pályák egyikére.

B. P.



Hallotta kérem, hogy a budapesti legfelsőbb bíróság milyen szenzációs elvi jelentőségű döntést hozott egy válási ügyben? A férfi mikor megnősült, gazdag volt, a nő szegény. Öt év alatt teljesen leszegényedtek. És ekkor megtörtént a válás. Rövid időre rá az asszonyt elvette egy gróf.

Mikor a volt férj ezt megtudta, keresetet adott be az asszony ellen. Indok: A volt férjnek nincs semmije, viszoet az asszony dúslakodik minden jóban. Kérte a bíróságot, hogy ennek alapján ítélje meg a férj tartást. A bíróság hosszas tanácskozás után elfogadta a férj indokolásait és ítéletében kimondta, hogg: köteles az asszony férjének élete végéig havi egyezer pengő férj tartást fizetni. A bíróság hivatkozott a mai rossz gazdasági viszonyokra, és kihangsúlyozta, hogy ma már a férfinak az elhelyezkedése nincsen biztosítva és mivel a nő gazdag, fizessen.

Mondanunk sem kell, hogy nem tudunk eléggé tapsolni ennek a szenzációs ítéletnek. Ma, amikor a nők ennyire egyenjogúnak tekintik magukat a férfikkal, tessék fizessenek. Miért mindig a férfi? A magyar Kuriának ez az ítélete világszerte nagy szenzációt keltett és egészen biztos, hogy ezután nagyon sok férfi fogja követni pesti boldog kollegáját és férj tartási keresettel fog élni a bíróságoknál.

Férj tartás! Milyen szép szó.

Mit szólnak hozzá, hölgyeim?



Hallotta kérem, hogy a kenyér árát a kormány felemelte kilonként 50 banival? De azt biztosan hallotta, hiszen kell tudja, hogy a kereskedők 50 bani helyett egy lejjel drágították meg a kenyér árát. Indok? Ismeretlen.



Hallotta kérem, hogy az amerikai bíróság egy válóperben kimondta, hogy a menyasszony köteles vőlegénye előtt minden multját feltárni. Ha a menyasszony valamit eltitkol és a férj ezt később megtudja, ezt az okot az amerikai bíróság válási oknok elfogadja.

Szegény ember fiának halála...**A „PIETAS” temetkezési vállalat embertelen eljárása****Nagy botrány a házsongárdi temetőben...**

Cluj. Felháborító botrány játszódott le a héten a házsongárdi temetőben. Az emberi lelkiismeretlenség egyik ragyogó példáját mutatta itt be a „Pietas” temetkezési vállalat. Megmutatta: szigorúan üzlet minden, emberség nincs. Nincs emberség, jóérzés, humánia, oh, azt nem lehet a temetési árba belekalkulálni erre nincsen törvényes alap. S mivel, hogy törvényes alap nincs a kalkulációból kimarad.

Igy történt meg, hogy Oltean Tódornak, a Mértékhifelesítő hivatal tragikus helyzetben levő szolgájának hosszú, minden pénzt és személyi hitelt felemészítő sok szenvedés után meghalt a 13 éves kis fiacskája, Jankó.

Szegény Oltean Jankó, eljátszotta hamar kis játékait, s a szegény emberek szörnyű betegsége, a tuberkulózis elvitte a sirba.

Csakhogy minálunk a halálos ágytól a sirig nagyon hosszú az út... Hosszu az út a szegény embernek bizonyítva Járni kell jobbra, balra, elintézni a temetést, hogy a kicsinyke halottnak a végtisztesség tisztességesen megadassék.

Oltean Tódor is fu'ott reggeltől estig, az uccákon siratta meg elhunyt kis fiát, pénzt kellett szerezni a temetésre, mert...

...mert: Oltean Tódornak nincs vaskasszája otthon tele ropogós ezresekkel...

...nincs bankbetétje, csekkönyve...

...nincs hitele..., pénzesbarátja...

Oltean Péterek ma már csak ketten vannak: Oltean Péter és a Nyomor... A harmadik hűségese társuknak a tüdejébe belecsipett a Halál... és egy borongós júliusi délutánon az első szellő magával vitte...

Igy találjuk Oltean Tódort a Pietas temetkezési intézet pultja előtt, ahol koporsóra és szemfedőre alkuszik.

Szegény Todor megmondja őszintén:

„—Most csak 500 lejem van, de rendes havi részletekben letörlesztem a többi...”

Nagy nehezen beleegyeznek Pietásék, de azt kikötik maguknak, hogy ezért a pénzért gyászhuszárokat nem adhatnak... Az külön pénzbe kerül... Eressze le a sirba a koporsót az, aki akarja...

Jankót befektették az egyszerű koporsóba, s beborították selyempapir szemfedővel. Alája gyaluforgácsot tettek párnának... jó ez szegény ember fiának a másvilágon...

A szomszédok segítették vinni a koporsót. Könnyű volt a léleknél.

küli test, hiszen csonttá fogyasztotta a tbc.

Sokan nézték a szomorú menetet, sokan egy könnyen dörzsöltek szét a szemükben, lopva, hogy meg ne lássa senki... mert más baján meghatódni ma szegény...

A temetőben az egyik „amatőr“ gyászhuszár Todor barátja, kiejtette kezéből a koporsót tartó rudat és a koporsó a földre zuhant. Fele levállott és a kis Jankó holtteste, úgy mindenestől kigurult a földre...

A temetésen résztvevő emberek borzalommal pillantottak a kis gyermek megkéült hullája felé s ijedten menekültek a holttest mellől. Néhány józan ember az apa segítségével visszafektette a kis Janikát a koporsójába, a gyaluforgács fele azonban ott maradt a sir mellett...

Szegényember fiának elég ennyi is...

Óvatosan megfogták a koporsót és behelyezték a sirba.

Természetes, ha a Pietás temetkezési vállalat vezetőiben lett volna egy kis emberi érzés, akkor az egész eset nem történhetett volna meg. Nagy dolog lett volna, ha 1500 lejért még kiküld 2 gyászhuszárt, akik értik a módját a koporsó kezelésnek... és nem ejtették volna le a koporsót, hogy szegény kis gyermeknek még a halálában sem lehetett nyugta.

Ezekután ítéljenek az emberek, vádló és bíró nem lehetünk egy személyben.

Ítéletet nem mi mondunk a Pietás felett, hanem mondjon a közvélemény.

Mi vádolunk, vádolunk, vádolunk!!!

Helyezzék át a zajos „látványosságokat“ a Tornavivoda udvaráról a sétaférre!

Kaptuk az alábbi levelet:

Tisztelt Szerkesztő Ur!

Teljesen érthetetlen előttünk a városi tanács azon intézkedése, miszerint a körhintákat és panoptikumokat nem a sétaférre, hanem a Tornavivoda udvarán helyezték el. Fogalmunk sincs, hogy lehet engedélyezni egy ilyen zajos látványosságot a város központjában, lakóházak között, akkor, amikor hatalmas park áll lakóházaktól távolos részen, a látványos bodék rendelkezésére.

Amióta éjjel-nappal szól a zene, puffannak a kapszlik a Londrei és Vladimirescu utca és a Vitéz Mihály-téri lakóinak megszünt az éjszakai nyugodalmuk.

Lehetetlen állapot ez, megoldása sürgős!

Helyezzék a körhintákat, a halálfalat és a céllövöldét a város szívéből a sétaférre, vagy a baromvásártérre, ahol zajos láruk senkit sem zavar!

IDILL

A családi affér azzal kezdődött, hogy reggel a férj tiszta gallert keresett a szekrényben, de nem talált, mire dühösen bevágta a szekrény ajtaját és nagyon csúnyán káromkodott. Az asszony odvesen csiripelte:

— Mi az fiacskám, nem találsz valamit?

— Már megint nincs tiszta gallérom.

— Fiacskám, jól tudod, hogy tegnap egész nap paradicsót főzött be a lány és nem mehetett a tisztítóba, de délután már lesz gallérod.

A férj felöltözött, várta a reggelit, de nem hozták. Benyitott a konyhába és elordította magát:

— Mi lesz azzal a kávéval? Azt is puccerájából hozzák majd délután?

— Fiacskám, ebben a pillanatban jött a tejes... Már forrnam és rögtön viszem a kávé.

Most következett a harmadik jelenet. A kávé zaccos volt, az ürő, fekete pikkelyecskék alámerültek, majd felbukkantak a csészeben. A férj az asztalhoz csapta a kávéskanalat.

— Disznónak való moslék! Nem szégyeltek ilyet az asztalra vinni?

— Fiacskám, te úgy sietsz, hogy az embernek nincs ideje a kávé rendesen megszűrni.

— Mindenre tud kifogást.

— Ez nem kifogás, ez így van.

— Akárhogy van, nem jól van. — Majd rendet csinálók a házban. Az ember belegebbed a munkába, hogy előteremtse a családnak a pénzt és csak moslékot kap a pénzéért. — Többet törődhetél a háztartással.

— Elég volt ebből a durva hangból. Nem vagyok a cseléded.

— Leszek még durvább is, ha nem parirozol.

— Engem nem fogsz durvaságokkal nevelni.

— Aki nem hallgat a szép szóra, azt úgy nevelem, ahogy idom. Idd meg te magad ezt a kávé.

Meglökte a csészét, de akkora erővel, hogy a fele kilőttent az asztalra. Az asszony felkiáltott:

— Én nem tűröm ezt tovább, inkább kiugrok az ablakon. Már rohant is az ablakhoz, de a férj megelőzte őt: egyetlen

ugrással az ablaknál termelt, megfogta a kilincset és felrántotta az ablak két szárnyát. Aztán udvariasan meghajolt és kezével intett az asszonynak:

— Tessék, nyitva az ablak.

Az asszony dermedten állt meg a nyitott ablaknál. A haragja egy pillanatra elpárolgott, de aztán csak annál dühösebb lett. Az arca eltorzult kezei ökölbe szorultak, a tekintetén meglátszott, hogy a düh elvette az esztét. Rávetette magát az urára és öklével ütögette őt:

— Te aljas, megakartál ütni...

— Csak udvarias voltam.

Az asszony fáradtan egy székbe hanyatlott és zokogva nyögte

— Igen, udvarias voltál, először életemben... Jaj, nekem ami kor te udvarias vagy.

Wallasz Jenő.

„La revedere?”

— BELVEDERE —

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Beszámoló a Fellegvár tetején levő vendéglőről, ahol az árakba a „magaslalt levegőt” is beszámítják

Cluj. A Fellegvár tetején van a Belvedere vendéglő. Jó magasan fekszik, valószínű azért olyan magasak az árak. Az ember azt hinné, hogy a Fellegvár tetején van egy kis korcsma, mondjuk mint Budán, fel lehet menni, enni, inni és apró pénzből kifizetheti az egész vacsorát.

De hát a Belvedere agilis tulajdonosa úgy látszik nagyon érti a módját, hogyan lehet a papírpézt is „megzenésíteni”, mert olyan árakat csinált, hogy nem hisszük a Cristal Palace D'eté drágábban árulna...

Azonkívül a főpincér ur ceruzája is duplán fog, jó finom ceruzája

lehet, mi is szeretnénk venni egyet... Például megtörtént, hogy az ételapon 25 lejre feltüntetett fatányéros a főpincér számológéculáján 35-re növekedett. A bor is gyógyszeráron van s.ámitva (44 és fél százalék!) és ami a legbosszantóbb olyan lassan készül el minden, mintha a vendéglő konyhája a városban lenne s minden ételért le kellene menni... Na és ha már ilyen hüen beszámolunk mindenről, ne feledkezzünk meg a cigány „jazzbandáról” sem. Ezek a faközöld mellényű füstös-képű fiatalemberek úgy „tarhálnak”, hogy bámulatba ejtettek minket — „őreg tarhásokat” is.

Például:

Amikor bejöttünk a „terembe“, annunk két három asztaltársaság ezett, a többi asztalok mellett r fogyott a fogpiszkáló, pillanat lag tele volt a „lokál“... A fő lős erre megadta a jelt az „al- tősnek, aki intett a dobosnak és markába nyomott egy tányért lvetáival letakarva. A kéz és tyü művész erre megindult az talok között, de csak azokat teltte meg látogatásával, akik or érkeztek. Pontosan szemmel- tott mindenkit s alattunk alig legedett meg a szék, már lead t a zenekarnak járó tantiémet. Rendeltünk.

Huszonöt percig ültünk türelme- t, aztán megkérdeztük a tu'ajdo stól, hogy lehet-e nála ennivalót pni?

— Kéremalázattal... kéremalá- tál... — ezt mondta a tulajdo s és az első „kéremalásanhoz“ ámitott 28 percen belül négy so- ny kis flekken szeletecske nyuj- zott kéjesen az asztalunkon.

Időközben elfogyasztottunk 1 liter t és 16 kenyeret.

Jött az „italos“ — a sült mellé bor kellett. A vezérfüstös ujból tett, az alfüstös megboxolta a lzesz művészt“, aki ráont sürgő n egy tangó fenekére és vette a nyért...

Ezuttal azonban mindenkit sze- ncsejtetett b. megjelenésével s mi ádszor adományoztunk a füstös emzedék gyarapodásának javára...

A „dobszólista“ tovább tarhált, yomában a főfüstössel, aki ma- yar népdalokat játszott, de a sze- lét nem vette volna le a tányér l egy fél világért...

Amikor hozzánk ért a tányér, a rimás a mi fülünkbe huzta, ahogy megcsörrent a pénz a tányéron, a

primás odébb állt muzsikálni...

A főfüstös minden lépését éberen figyelte a „saxafonos bizalmi“ s egy véletlen pillanatban, amikor a dobos és a főpincér egymás mellé érkeztek, a „saxafonos“ rögtön letette a szerszámot s „diszkréten“ figyelmeztette a „vezető embert“, hogy „átejteni“ tilos...

A primás bólogatott, álla alá szoritotta a hegegljét és tapsolt a tenyerével, jelezvén, hogy a marka üres...

Fő a bizalom!

A „flekken“ pillanatok alatt el- fogyott — jöhet a „vargabéles!“ — mondtuk a pincérnek.

— Azonnal kérem, azonnal — felelte távgyalogló lépésekben a pincér és mi vártunk... vártunk...

Állami

osztálysorsjáték

Főelárusító



Kereskedelmi
Hitelintézet Rt.

CLUJ, Piața Unirii 20.

amig ismételten a tulajdonoshoz fordultunk:

— Mondja kérem...

— Kéremalássan, kéremalássan...

Negyedóra mulva ott volt a vargabéles. Utánna rögtön intett a főfűstös az alfűstösnek, az megboxolta a dzseszdobost, az vette a tényért... és... és mi fizettünk...

Élveztük a dolgot és elhatároztuk, hogy maradunk még egy órát csupán azért, hogy lássuk, egy óra alatt hányszor képesek tarhálni „a jazzbandisták”?

11 órától 12 ig, csupán négyszer adakoztunk az új fűstös generáció javára, aztán sürgősen hívtuk a

főpincért és fizettünk.

A számláról ne beszéljünk. Az étlapárak, tekintettel a minden vonalon növekvő drágaságra, két óra alatt hatalmasat emelkedett, pedig a főpincér bizonygatta, hogy az étlapi árak sajtóhibásan készültek el...

— Szíves elnézésüket kérem...

Pincérünk bágyadt mosollyal állt az asztal mellé és hangosan bucsuzott, miközben a „jazzbandista” bucsuzni jött a tényérével:

— Larevedere, larevedere...

Hát kedves Belvedere, soha többé „larevedere...” (—)

Iluska egy jobb nő...

As egyik helyi kozmetikai szalon tündérének
diszkrét vallomásai

(Cluj). Iluska az ismert hölgyfodrász szalon manikűrös asztala mellett „nőtt fel”.

Ugyanis Iluskát mindenki csak leülve, kicsinek látta...

Egyszer megyek az uccán, jön egy csinos nő, fehér kreppe van rajta és kivágott szandál, az arca — jaj, de ismerős... honnan ismerem... honnan ismerem...? töröm a fejemet, amikor mellém ér és megbiccenti a fejét:

— Csókolom a kezeit, kisztihand. Elpirul.

Tovább megy.

— Bocsánat, — lépek a nyomába, — honnan ismerem én kegyedet?

Névet:

— X szalonból. Én vagyok az Ilus...

— Jé, — tör ki ajkamon a csodálkozás... hogy megnőtt...

Ezek után természetes, hogy haza kísérem.

— De csak a kapuig, — szabad-kozik...

— Egyebet nem is kértem.

Töröm a fejem, mit lehetne beszélni Iluskával a hosszú uton, miről beszéljek, hogy ne hozza a zarvarba?

Ehelyett ő kérdez:

— Mondja, olvasta maga Móricon „Rokonok”-ját?

— I igen.

— Amikor megkaptam, azt mondták unalmas, nem magának való. Politika.

— Persze, persze...

— Kérdem én, miért lenne unalmas, amikor politika? Hát van ér-

ekesebb és igalmasabb dolog a politikánál?

— Van.

— Micsoda?

— Inkább kicsoda?... Maga... tudja milyen egy érdekes kislány maga Iluska...

Mindenki így kezdi...

— Csak hogy én nem akarom ezdeni. Én csak megjegyzem. Szóval... a kudarcok...

— Igen. Bénne van az egész mai Magyarország. Egy ember jön ki purifikálni akar, tisztességesen dolgozni. De elgáncsolták a rokonok. Mindenütt rokonságba ütközik. Eddig senki sem vette észre.

— Győz?

— Dehogy. Belebukik. Öngyilkos lesz. Hába ma mindenhez két dolog kell...

— ???

— Pénz, vagy protekció.

Már a sétatéren járunk. Ilonka látni lakik a Donáth uton.

— Hogy él? — kérdezem.

— Láthatta. Egész nap dolgozom, pénzért keresem, önálló nő vagyok, karisnyát stoppolok és tenniszezem, rangversenyre járok és magam készítetem a vacsorámat, sokat olvasok és vasárnap dé előtt járok manikűrözni.

— Mit olvas?

— Idegen írókat. A magyar írók csak Pestet tudják adni. Minden városukból kiérzik a pesti romlott levegő. Nekem London is kell, Páris is kell, Newyork is kell... (Sóhajt)... legalább könyvekben...

— Almai?

— Vannak. Férjhezmenni szeret-

nék, ez egy, bábiket akarok, ez kettő...

— Szerelem?

Komolytalan. Minden férfi azon csodálkozik, hogy lehet az, hogy én nem leszek percek alatt szerelmes, mint ők, én nem lobbanok lángra, ha összeér a fejünk...

— Mint ők...?

— Oh. Igen.

— Hány éves?

— Öszintén?

— Kiváncsi vagyok?

— Huszonegy.

— Flört, vagy kaland?

— Jaj, de indiszkrét maga. Hát igea. Elmondom. Minden férfi a manikűrözés után engem is akar. Csakhogy...

— ???

— Csakhogy a szerelem nélkül nem leszek senkié. Várok. Muszály nekem ilyen hamar megkóstolni a tiltott gyümölcsöt? A Donat uton vagyunk. Iluska búcsúzik.

— Isten vele.

— Mikor láthatom újból?

— Holnap az üzletben.

— Este megvárhatom?

— Ne tegye. Valaki nagyon megharagudna rám...

Erzi, hogy elszólta magát. Szeretné megmagyarázni:

— Tudja, van egy jó barátom, fiatal kereskedő. Nincs közöttünk semmi.

Kezet ad és eltűnik a kapu alatt. Utánna nézek és ezt gondolom:

Egy jobb nő...

Érse mindenki úgy, ahogy éppen akarja.

Az „Erdélyi Bomba” következő száma szenzációs lesz!

Lekentek egy párat Dizmacsek Fellner Zoltánnak, a kis susogónak

Cluj. Mult számunkba foglalkoztunk Dizmacsek Fellner Zoltán viselt dolgairól. Alig száradt meg a betű a Bomba hasábjain, máris újabb botrányról számolhatunk be Könyök Zoltánnal kapcsolatban:

Csütörtökön délután a Főposta előtt találkozott Binder Bélával, aki a következő szavakkal támadt rá Binderre:

— Na jó hogy találak, te... most leszámolunk!

— Fogja be a száját, — mondja Binder — mert olyat kenek le egyet, hogy sohasem lesz magából ankarai nagykövet!

(Ugyanis Zolika azzal dicsekszik, hogy a kormány legközelebb kinevezi őt ankarai nagykövetnek. Tiszta röhej, ahogy ez a fiú felvág.)

Dizmacsek egy lépést hátraugrik és kotorász a farzs bbe. Azaz csak kotorászna, de nem tudja kigombolni. Vagy igen nagy gomb volt rajta, vagy pedig be volt varrva. Mikor látta, hogy a tapogatózás nem vált ki Binderből nagyobb hatást, rákiáltott:

— Vigyázzon, mert rögtön lelövöm!

— Engem, maga szélhámos — és Binder ur kente is Zolikát addig, amíg beesett egy gyógyszerládába.

Ott szépen leporolta magát.

De nem mert kijönni az attasé ur.

A rövidebbik lábába szállt a bátorsága.

De csak egy pillanatra. Ugyanis éppen a gyógyszerládánál van az autóbuszmegálló. És amikor az első autóbusz megállott, Zolika nem nézte, hogy milyen tábla van rajta, fölugrott rá és onnan kiáltott vissza Bindernek:

— Azért én még se félek magától! Szerencséje, hogy nem tudtam kigombolni a zsebemet. Majd még találkozunk egyszer (gondolta: minél később!) de akkor...

Az autó ezzel már ment is, vitte Dizmacseket hat hatalmas pofonnal megterhelve.

Ennek a pofembernek ez nem az első esete, de — reméljük — nem is az utolsó.

Igy járnak a susogók!

B—er

Bombaviccek

Kohn, a kis falusi kereskedő, a sáros országuton baktat egylovas szekerével, tengelyig ér a sár, a rossz gebe alig bírja huzni a megrakott szekeret.

Egyszere csak négylovas hintóval szembejön a földesur és már messzről int a kis zsidónak, hogy térjen ki. A zsidó nebuch nem tud kitérni, leállítja a lovát és áll, míg a földesur odaér.

— Miért nem térté lki zsidó? — ordít rá a földesur dühösen.

— A nagyságos urnak kellett volna kitérni, — mondja a zsidó — mert a nagyságos ur üres kocsival és négy lóval jár.

A földesur erre dühében alaposan elverte a zsidót és vérbefagyva hagyta ott az országuton.

A kis zsidó, amikor hazaérkezett, elment a rabihoz panaszna. Elmondta, mint történt, hogy történt a dolog és megkérdezte:

— Hát mondd, rabi, nem volt nekem igazam?

A rabi megsimogatta a szakállát és így szólt:

— Nézd, Kohn, mondok én neked valamit. Nem elég az, hogy egy zsidónak igaza van, egy zsidónak okosnak is kell lenni.

Két bocher állit be egy péntek délután egyik falu rascheköljához. Hogy szívesebben fogadják őket, az egyik orvosnak, a másik kántornak adja ki magát.

— Brávó, — mondja a rascchekol — ép beteg a kántorunk, holnap maga fog énekelni.

A két bócher nagy konsternációval fogadta ezt a nemvárt fordulatot, mert hiszen az, aki kántornak adta ki magát, nem tud énekeini.

— Te csak ne törődj semmivel, — mondja a másik — állj oda énekelni és mielőtt belekezdenél, vágódj el ájultan a földön.

Másnap a bócher tényleg odaáll énekelni és elvágódik.

— Orvost, orvost, — kiáltják az emberek, mire a rascchekol azt mondja:

— Hol a másik bócher, az orvos?

Előkeritik a másik bóchert, az sokkal vizsgálgatja a földön heverő társát, a zsidók aggodalommal figyelik minden mozdulatát és fellélekzenek, mikor végre megnyugtatólag int és így szól:

— Gestorben ist er nicht, aber nie in seinem Leben wet er mehr singen.

Kohnnak, a gazdag bankárnak van egy fia, aki irodalommal foglalkozik. Egyizben estély van Kohnéknál, amelyen megjelenik egy híres pesti kritikus is.

Kohn félrehuzza egy sarokba és megkérdi tőle:

— Mondja, Mester, mi a véleménye a fiam novelláiról?

— Csapnivalóak, — feleli kurtán a kritikus.

— A versei azonban szépek, nemde?

— Azok meg pláne rémesek.

Kohn egy darabig elszontyolodva áll, azfán gőgösen felvet a fejét és így szól:

— Na de látná, milyen gyönyörű dolgozósobája van.

Szerkesztői üzenetek

R. R. Réger, a „Reclama” főnöke tényleg nem totizik. Cikünknek ez a része téves információ alapult. A cikk többi állításait fenn tartjuk.

F. O. Még nem tudjuk biztosan a lecsücsült hónapok számát. Pár napon belül megérkezik a válasz címünkre.

Póéta. Ez már a tizenhatodik verse. Hát nincs magának egy csepszive? A jó lsten áldja meg, szüntesse be a versküldést, különben ilyen rossz versekért kénytelenek leszünk átadni a legközelebbi rendőrnek.

I. L. Visszatért régi foglalkozásához. Ísmét susog, de azt hisszük eredménytelenül.

K. S. A Binder-Dizmacsek meccs első félideje 6:0 volt Binder javára. A második félidőt nem játszták le, mert Dizmacsek nem jelent meg a pályán, Kár.

F. O. Rajnai Tibor mindig felelőtlenül locsogott. Hogy mit akar tőlünk, nem tudjuk. Legközelebb megkérdezzük tőle: Mondja csak Tibikém, szereti maga a somot.

U. G. Binder Béla tényleg kilépett a Különvéleménytől. Nem tudjuk miért de nem is érdekel minket. Ő azt mondja, hogy a vicces Boronkay Lajossal akar társulni és együtt akarnak egy lapot kiadni. De ezt nem hisszük, mert hiszen Binder jelenleg katonai szolgálatot teljesít Bucurestiben. Mi mindig mondtuk, hogy Bindernek különös véleményei vannak.

B. A. Maga legyen udvarias a vevőkkel szemben, mert meglátja a teljes nevét nyomtatásban!

K. A. Mi sem csodálkozunk a kis gnom-ember embertelen eljárásán. Na, még ő se tette ki a dupla nyolcast. Van ebben az emberben egy kis felebaráti szeretet? Kérdezze csak meg a lakóit. Hány-szor voltak nálunk panaszkodni házigazdájukra. De mi gnomberekkel nem foglalkozunk. Mi is mondjuk a régi, de igaz közmondással: Csak ép testben van ép lélek.

P. M. Türelem! Sorra kerül.

Arisztid megtekinti új, földszinti lakását, aztán így szól:

— Nagyon szép lakás, kéklek, mennyi bért fizetsz?
kéklek.

— Ilyen sokat? Hiszen ez nagyon drága, kéklek.

— Az igaz, kéklek, de ez egy modern ház, lift is van benne, kéklek.

ERDÉLYI BOMBA

Szatirikus riport revülap

Felelős szerkesztő és kiadó

BALOGH JÓZSEF

Megjelenik minden szombatban

Minden cikkért írója felel

Kéziratokat nem adunk vissza

Szerkesztőségi óra mindennap d. u. 5—6 között.

Előfizetési ár egy évre:

Bankoknak és vállalatoknak 1000 lej.

Kereskedőknek 500 lej.

Iparosoknak 300 lej.

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Cluj, Str. Regina Maria 12.

Telefon 11—45

*Nyomta a LYCEUM nyomda Cluj
Reg. Maria 12. Telefon 11—45*

